Valsul cuvintelor
versuri

Maruis Iulian Zinca

2015

Marius Iulian Zinca

Valsul cuvintelor

- versuri -

soției mele

„Dacă iubeşti pe cineva, dă-i libertate, lasă-l să zboare şi se va întoarce într-un timp… la tine. ”

Despre cercetarea sinelui, cu dragoste”…

Rareori am întâlnit la un poet o dorinţă mai puternică de autocunoaştere, glisată de-alungul unei călătorii *regressus ad-uterum*: “Am vrut să mă cunosc/ dinainte de a mă naşte” sau “în dimineaţa asta, / (...) plec / să mă caut/ să mă găsesc/ să mă aflu…” Din punctul acesta aş vrea să pornesc pentru că, ştiu, tot aici vom ajunge, urmând paşii eleganţi ai sinelui într-un cerc al rătăcirilor. Poetul Marius Iulian Zinca se priveşte pe sine însuşi printr-o prismă cromatică a iubirii. Nenumărate nuanţe, infinite frământări, cascadă de imagini plăcut distorsionate, revendicări de stele, beatitudinea visului, acestea fiind notele muzicale cântate şi dansate în acelaşi timp de dumnealui. Fiecare poezie este un vals cu Iubirea, în prezenţa unui juriu format din: doamna Nelinişte, domnul Suflet, dom'şoara Dorinţă, sora Eşuare, junele Zbor, bătrânul Timp, etc… Un juriu care nu acordă calificative, ci îl provoacă pe autor la o cadenţă lirică debordantă… În această fierbinţeală, pe de o parte onirică „visez cu ochii deschişi,/ noaptea în care alerg/ spre tine să facem dragoste”… pe de alta atât de dureroasă într-un adevăr nepalpabil “Moartea/ nu are / nevoie de noi/ fără suflet/ spunea cineva”, am identificat cu plăcere şi o nuanţă *fariseică* a fricii de singurătate: „frică-mi era/ să nu-ngheţ/ singur.” sau, “urechea/ pe piept/ să-mi aud/ bătăile inimii/ de teamă”. Da, da, cunoaştem foarte bine scenariul, aşa-s romanticii întârziaţi, îşi provoacă sentimente, apoi le distilează-n versuri care trec prin noi ca nişte plumbi nemiloşi.

Poetul Marius Iulian Zinca, imitând conceptul Ziditorului, a avut grijă ca fiecare poem al volumului ” Valsul cuvintelor” să aibă un suflet şi un trup, în consecinţă această dihotomie poetică conferă un înţeles comun tuturor textelor, *adicătelea* Iubirea. Şi dacă avem un exponent-liant, sau cum vreţi să-i spunem, conţinutul nu poate fi decât omogen, neexistând patinaje sau, mai rău, ieşiri în decor… O altă remarcă necesară de făcut este faptul că poezia prezentă în cartea poetului mai sus amintit are şi o dimensiune ludică. Jocuri de(din) cuvinte, atent selecţionate, putem întâlni frecvent în structura textelor. (vezi poezia cu titlul „Cifra”).

Recomand această carte iubitorilor de fragil, celor care ştiu plimba elefantul printre porţelanuri, celor care judecă şi gândesc cu inima, celor care îşi poartă sufletul la rever. “Valsul cuvintelor” nu este o carte a momentului actual, ci o carte a trecutului şi a viitorului. În ea există comori la vedere şi de asemenea nestemate ascunse. Totul depinde

numai de disponibilitatea noastră, de pofta noastră de frumos, de foamea noastră pentru Iubire.

Costin TĂNĂSESCU

Gândul

îmi zboară cometă
pe cerul inimii

plin de stele ce
lumină noaptea
din poarta albastră

cu stâlpi
de iederă înaltă

de la pământ izvorește
sărutul îmbrățișat
galben de soarele ascuns

în roșiatica dâră sângerie
din necuprinsul tumult

tăcut
de pași pe faleza

cu stropi de iubire presărată.

Tresalt.

Năzuinţă

Noaptea

îmi plimbam trupul
pe ţărmul apei
şi priveam cerul.

Sufletul

îmi era deja
la steaua
ce-mi lumina drumul.

Mintea

născocea poteci
să mi-l ajungă.

Gândeam
că la prima cotitură

dintre apă şi cer,
voi ajunge
la totul din mine

şi alergam,

alergam
şi nu mă întrebam
de ce valurile mării,
înghiţeau nisipul

şi era tot mai mult,
mai lungă
cărarea până

o să-mi las trupul
şi o să alerg cu gândul

să-mi ating

steaua.

Aşteptare

Îmi

conduceam
sufletul cu privirea
pe norul

lung, subţire.

Gândeam

că la capătul lui,
e fericirea

şi o să am norocul
să mă îndrăgostesc,
să apuc

să o ating,
să o simt,

să trăiesc

înainte să primesc
votul de blam

de (re) început de drum

al iubirii.

Valsul iubirii

O clipă nebună
a făcut-o pe ea
să-mi dea în dar

inima ei.

Îmi valsa
sufletul pe stropii
de fericire picaţi

pe faleza iubirii.

A venit noaptea
cu dimineaţa ei mohorâtă,
să-mi spună,
să mă-ntrebe într-o doară,
dacă poate

să-şi ia înapoi
ce-i aparţine.

Nu,
i-am răspuns plutind
pe cerul plin de cer

fără ţărmuri.

Nu putea încă vedea
că nu pe mine mă-ntreba,

eu îi aparţineam.

Pe ea se întreba.

Valsam.

Trupul...

de lut, l-am lăsat să ardă,
să prindă coajă,
să fie tare,
să reziste la loviturile vieţii.

Doar
de ciocanul oamenilor
din cuvinte,
mi-am lăsat sufletul
ca o plastilină

îmbibată cu stropi
de apă-sânge,

să oblojesc fisurile
ce apar

şi-l bag la copt...

iarăşi.

Dincolo...

de noaptea
cerului fără cer,

era surâsul unei zile
cu soare şi razele

cădeau albastru peste
verdele ascuns doar

la mine

de negru.

Priveam adânc
în susul sufletului

să-mi găsesc
bucata mea de roșu.

Trăiam
iluzia vieţii

pe ţărmul timpului.

Neştiinţa dorului

A
început
să plouă,

parcă ştia cerul
că eu nu mai am lacrimi.

Mă trece gândul
să-mi aprind o tigară

şi-n fumul
ce prin ochi

şi prin suflet iese,

îndreptam
inima spre tine

sau

spre neant,

nici eu nu mai ştiu.

Probabil...

n-am învăţat nimic.

Au trecut
vieţi peste noi

să ne (re) întâlnim acum,

să ne întregim,
dar

repetăm greşelile
din cuvinte
fără să ne vedem,

doar interpretări
de valuri lovite de ţărm

dăm bărcii
ce ne poartă
în viaţa care

nu ne lasă
pustiiţi

în suflet.

Sigur

mi-am lăsat ochii
la poarta sufletului

să se odihnească.

Acum,

doar pleoapele
ţin loc ochilor să cred
că văd în întuneric.

Plecat în gânduri,
nu mi-am mai găsit

nici ochii,
nici sufletul.

Mă-ntreb

dacă ai puterea
să vezi asta sau

mai aştept.

Culoarea…

ta, e roşu (a)prins
din tangoul ce

valsează
pe albastrul porţii
dintre noi.

Eu

orb, tu
doar împrăştii parfumul
pe urma paşilor tăi

să-l simt,
să nu greşesc

viitorul

sunet să-l sfărâm
pe caldarâmul
minţii din suflet

şi puzderie de stele
să-mi acopere privirea

şi aşa oarbă de lumina

ce mi-a fost dată
într-un început
de verde
din grădina

cu noi.

Degeaba...

îţi spun
că nu ai de unde să ştii
cum e să fii
nefericit de fericire.

Nu ştiu
să ţi-o desenez.

M-aşez la şevalet
cu pensula pregătit

să o prind.

Fuge mereu.

Am tot strigat-o,
i-am spus
că te chem pe tine
să-mi dirijezi

degetele,

că o priveşti
cu ochii tăi

în suflet.

Nici zborul
nu i l-am (cu)prins
pe cerul roşu
de sângele
ce-mi zvâcnea

în orizontul meu.

Nu mai ştiu

să fiu eu,
mă caut
undeva

prin timp.

Într-o vreme,
mă plimbam
pe acolo.

Alergam
după iubiri,
după năluci

ce mă bântuie
şi azi când

privesc

la vâscul înverzit
cumpărat în ajunul
Crăciunului meu,

nu m-am aflat,
voi hălădui mereu
pe coclaurile pline

încărcate cu amintiri
dulci şi amare.

Sigur mă voi găsi
într-un nod de gânduri

de tine.

Primul…

gând şi ultimul
cu timpul între ele,
era al meu

şi-n noapte vis
cu tine toată,

mă alunec
printre clipele
cu ochii deschişi

prin ceaţa
ce dezbaieră cerul
de stelele căzute

fulgi

în ziua-n care
ca doi copii,

cu sania pe pârtia
drumului dintre noi,
aruncam cu bulgări

să-l scurtăm.

O

baie

fierbinte să mă răcorească
mi-am zis că-mi trebuie,

nu ştiu de ce şi cum,
doar văzul îmi rămăsese
intact

când mă priveam,
eram eu

şi miroseam a tu,

mă săpuneam de zor
cu palmele ce păreau
că te ating pe tine,

nu pe mine
să mă eliberez

de gândul
ce nu-mi da pace

şi sfredelea

adânc coaja din eu-l tu
să-mi cuprinzi sufletul

în zăbrelele cerului.

Căutam un rost

Furtuna, în contratimpul
aşteptării
plinului de tine,
în rafale, cred,

mi-a spălat pietrele
adunate-n templul

de la intrare în suflet.

Acum ninge,
ninge cu imagini,

imagini
ce-mi arătau paşii tăi
aşezaţi fulgi unul peste altul

pe strada
gândurilor mele.

Pornisem
la drum
înainte de a fi eu,

te căutam pe tine
ştiind c-am să-mi găsesc
cuvintele

şi

te-am zărit,
erai acolo,
te rugai

şi

eu
mă rog…,

acum.

Oricând

să fie, dar
mai ales acum
să taci în albul

ce e roşu-n mine,

în surdină
cu draperia
sufletului trasă
peste întregul tu

cu distanţa
ce se micşorează
din năvala fulgilor
căzuţi în coama dealului

de mine
şi apa
a îngheţat
pentru patina
gândului

spre tine
şi tu

eşti...

E lună

alb e pământul
şi nu pot să-i explic
ameninţarea
paşilor mei
în drumul spre tine
orb

şi murdari de noroi
când am trecut
prin cimitirul amintirilor

să-mi privesc buchetul
de trandafiri

să smulg unul

cu roşu
să mă caţăr
la fereastra din care
în liniștea

de afară,

notele inimii bat
clopotele ameţite

de dor.

Valsează

tăcerea cu fulgii,

scântei coboară
din ceruri, pe poteci

nescrise de doruri
aprinse şi săruturi

niciunde pe trupul
bântuit de vânt,

pictează-n culori,
paşii dinspre noi.

Dimineaţa nopţii

m-a trezit
printre cuvinte
cu banchize răzleţ aşezate

ici şi colo

între
pauzele de respiraţie
ale braţelor

să le prind,
să-mi odihnesc picioarele
obosite de alergatul gândului

pe lanţul ce mă trage
la capătul lumii

(să rabd,
să sper,
să strig,)

să-mi peticesc inima

cu tine.

Înainte

era sufletul
în marea de alb

şi rece bătea
vântul pe creasta
din munte

cu flăcări ieşite
prin gândul dorinţă
să-mi topească

amintirea de mine,

să mă umple
cu visul de tine

troienit pe cărări
de cerul necer

m-aşez
în genunchi,
privirea ridic
din timpul trecut

în clipa
ce-şi deschide dimineaţa

să-mi înalţ prezentul.

Nu

nu trebuie
să-ţi fie teamă

că sărutul nostru
e prea fierbinte

şi

toata zăpada
dintre noi
s-ar topi

şi

şuvoaie
curgând

pe obraji,

s-ar umple
pământul de ape,

nu inundaţiile ne vor pune
stavilă sufletului nostru

să plutească

spre punctul acela nezărit
să ne împlinească întregul.

Am vrut

să mă cunosc
dinainte de a mă naşte

şi tot alerg cu mintea
împrejurul sufletului

să mă descopăr chiar
dacă ştiam că-n poarta vieţii,

voi da de tine şi doar atunci,
acoperit de îmbrăţişările nopţii,

voi privi prin ochii
palmelor tale să mă ştiu.

Am hotărât s-aştept
alergând spre tine.

Ştiu acum că şi tu mă aştepţi.

Am

îngheţat
cocoţat pe streaşina
unui şanţ

mai adânc

când m-am tăiat
la un deget şi roşu curgea

şi aşteptam
cu ochii lung pe stradă

să nu mă transform
într-o stalactită (şi tu)

într-un tic şi tac
de bătăi ale inimii,

să mă găseşti

(pe mine).

Aştept.

Din pat

m-am deşurubat
în dimineaţa asta,
să plec
(să mă caut,
să mă găsesc,

să mă aflu) în cuibul
de tine lăsat undeva
ca o închisoare
cu zăbrele de cer

într-o senzaţie de liber

(con)strâns de aripile
ce nu vor

să se mai deschidă.

Tot

timpul e timp
pentru o recuperare

(fie ea şi) mentală
dacă din suflet porneşte

şi e curat
în mocirla gândului

din dimineaţa
cu porţia de empatie
încifrată

în ocazia

de albastru.

Sunt

o himeră

cu himera-n noaptea
din poarta
cu sărutul furat

de gerul
aspru de fierbinte

când

în zori

mă trezesc
bezmetic

şi

simt
ruptura
din limba dură

a vieţii.

În frigul…

din noaptea

de afară,
mă piteam

în spatele
unor grade

din paharul

ce scotea
rotocoale de fum

în lipsa ta
de mine

şi frică-mi era
să nu-ngheţ

singur.

Coala…

de hârtie şi pixul
stau pe cearceaf

lângă mine

ciocolata
şi ceva de ronţăit

idei
în lumina
unui televizor

şi e 4 din zori

şi somnul nu vine.

E
perioada
când ştii că
trebuie să aşezi
cuvintele ce ard mocnit

în tine

şi nu ies
din gândul dus,

plecat la ea
şi ea doarme,

doarme
şi visul e departe
de dimineaţa care bate

în fereastra luminată
încă de nesomnul
ce-mi bântuie

mintea.

M-am trezit

în dimineaţa amiezii
fără gândul
plecat de aseară.

Îmi spuneam că

iarăşi

îmi voi bea cafeaua singur,
fără să am taifasul cu el

despre tine.

O fi rămas înzăpezit
pe undeva că nu mai ştiu
de avea aripi sau nu

să zboare,

dar pe timpul ăsta parcă,
îi dădusem o haină

să nu-ngheţe
la căldura altui gând.

Îl aştept

încă

sper să mai am cafea
şi pentru el,

de nu,
îl scufund în apă
să se-ncălzească
în frigul

din noapte.

Era

glacial(ă)
în jur,

doar înlăuntrul meu
îşi făcea de cap
ecuatorul dorului

de tine

şi izbucnea
în vulcanice pete

de roşu
(pe cerul de alb)

cu stele ce-nfloreau
pe geamul
din ochii cu care

priveam

urmele din inimă
ce mă purtau încătuşat

la poarta
din gradina timpului

tău.

În noaptea…

pentru o altă zi,

doar semne aglomerate
de îmbrăţişări

fără cuvinte
de tine

şi eu mă-ntreb

vorbele
unde sunt lăsate

pe paginile căror cărţi
sistematic aranjate

în biblioteca
minţii de noi ştiută

şi-n al căror limbi,
alfabetul lor,
nu poate fi citit

cu ochii deschişi?

Un

întreg eram
până când mi-am dat seama
că mintea era plecată,

dar nu i-am simţit lipsa.

Aveam trupul,
aveam sufletul,

păream un tot

cu mamă şi tată.

Mi-a trebuit
o clipă cât o viaţă,

să mă simt orfan

de sufletul plecat
să se umple

cu sufletul pitit,
ascuns în tine
departe de mine
şi doar firul gândului

ca un telefon

mi-a vorbit,
mi-a şoptit
că eşti

şi eu

trebuie să alerg
pe drumul aşternut

cu pietre,
cu ape,
cu nămeţi.

Trebuie.

Undeva

între cer şi pământ,
mi s-a cumpărat un loc.

Nu mai era
niciunde în altă parte.

Iubeam pământul,
dar priveam spre cer.

Am intrat
în jocul vânzărilor

şi am învăţat să (mă) vând.

Îmi ziceam
că poate voi găsi
vreun cumpărător de loc,

locul meu, dar

viaţa mi-a oferit
o frântură pe pământ
şi o eternitate în cer.

Nu m-am gândit
că oferta nu era bună.

Priveam în ape
şi vedeam cerul.

Nici nu ştiu
de era noapte sau zi.

O lumină ca o stea,
m-a făcut să-i dau sufletul

degeaba.

Acum învăţ negocierea
până la terminarea contractului

(cu viaţa).

Voi realiza
unde-mi e

să tratez cu ea
să mă mai lase
până-l voi aduce înapoi.

Poate.

Vorbesc…

cu şoaptele
şi tu
nici nu vezi

cum
urechea mea
e pâlnie aşezată

peste gura ta

să-mi ascult
bătăile inimii

când
le vine timpul

şi le asez
de jur-mprejurul meu

să-mi încălzească
noaptea.

Adulmec

noaptea
cu o singură stea pe cer
ce lumina poarta
în care

ţi-am furat sufletul.

L-am luat
ca să nu fie singur

al meu

şi te-am lăsat
să crezi că

tu eşti Eu,

dar n-ai simţit dimineaţa
când ţi l-am furişat

în buzunarul de la piept.

Era siguranţa mea
că-i va fi bine

întreg

cât eu voi alerga
cu mintea
pe coclauri de

eu sunt Tu.

Mi-am închis…

sufletul în trup
să nu mai zboare.

I-am lăsat ochii
drept fereastră
să ciugulească
firimiturile
de dorul

de afară,

să-l preţuiască atunci
când trupul
obosit de acest

dute-vino

al gândului
spre tine,

îl va elibera.

Prin

trupul
impasibil
la durere,

mi-am tras
o mască la suflet.

L-am
lăsat
să iasă

la plimbare.

Nu
mi-a spus
că s-a aplecat
să simtă parfumul

unei flori.

S- a înţepat
în spinii

din preajmă.

Sângera
sub mască

de dor.

Eram pierdut.

Vibram…

cu totul
când am deschis ochii.

Alergam
cu privirea
de la o floare la alt

copac ce-şi aşterne
frunzele covor coborât
din munţi cu izvoare,

râuri ce se pierd în marea

de parfumul anotimpurilor
repetate-n zborul păsărilor

pe faleza cu şezlongul
din picioarele mele făcut
şi nu mai vroiau să plece.

Simţeau
ploaia venind
de undeva de departe
cu tine păşind

pe aleea sufletului meu.

Nu mai vibram.

Trăiam.

Tăcerea

mi-am luat-o cu mine
să răsune
ecoul din paşii ei
în pauzele de respiraţie

dintre cuvintele
ce strigă
prin vene să mă doară

dorul (cu)prins

în flagrantul invaziei
din noaptea ce bate
la uşa din capătul tunelului

cu lumina
din pofta de gogoşi

şi vin,

vin roşu de port…o
mansardă plină

de hârtii şi ceşti de cafea
cu zaţul rămas,

trimis în zare
cu fumul din ţigara minţii

rostită-n microfoane
şi ea tace,

tace să nu dezlege
(de)dublarea din noi

până la capăt şi înapoi.

Cafeaua

e porţia mea de somn
din timpul zilei.

Mi-o servesc
dimineaţa, la prânz şi seara
neuitând de cea dintre mese.

Cu ea,

visez cu ochii deschişi,
noaptea în care alerg
spre tine să facem dragoste
nebună de noi

detaşaţi

de trup.

Doar sufletele împreunate
în dorul adunat peste ziua
plină de tăcerile noastre,

îşi şuşoteste chemările,
mă trage de mâna
cu care înşirui cuvinte,

să mai sorb

o gură

cu tine.

Îngerul albastru

a sosit,
se odihneşte-n braţele mele.

Mă uit
la el şi-mi (a)pare ca o carte
cu toate anotimpurile vieţii.

Se întinde
foaie după foaie
cu lunile din an.

N-am ştiut niciodată
de ce a zăbovit în mai

mai mult.

O fi ştiut că-mi plac
vişinele, dar ele apar
mai târziu,

prin iunie, iulie şi august

îmi stă.

S-a oprit
în octombrie
iarăşi

în decembrie

doarme.

Speranţe

mi-am pus
în ziua când lacul
s-a dezgheţat atât cât

îmi trebuia
să spăl zăpada
ce s-a murdărit

pe mine

cu gândul
că nu pot schia
pe pârtia
aşternută fals

între noi

din altarul
sufletului, unde întind
braţele prin mir…ul iubirii

să pot
aluneca
pe valul dorului

de tine.

Cuvintele

curgeau
din mine

în afară

şi
se luau
la ceartă
între ele

cu balta

de ideile ascunse
în mintea jucăuşă

când

din ochi
izvorau albe
peste cele roşii

şi
mergeam
la ruletă

să le joc,

(poate) mă aleg
dintr-o singură culoare

cu gândul

din suflet.

Gramatica

mi-a pus
în încurcătură
mintea

cu sentimentele
ce vroiau
să se exprime

liber

prin pronume personal
atribu(i)t în pădurea

de substantive comune
aşezate static în (ne)mişcarea

complementelor de caz
fortuită în trecut

prin viitorul prezentului

cu tine.

Nici…

în vis
nu mai pot să dorm.

Mă ridic
din pat,
îmi scot Murgul
din Exercițiul funcțiunii
și plec călare
două străzi de mine

mai încolo,

pe Oituz
la cârciuma cuvintelor.

Priveam
bărbații dinlăuntru
cum își aruncau sticlele
peste biliardul vieții
și geamuri sparte
de la jocurile unei rulete

cu man(ș)etă

de beți de cuvinte ce erau.

Să sun la 112,
mă-ntrebam dacă are
vreun rost când secția

poliției din mine,
era la o stradă mai jos

și se numea 3,

fatidicul 3 cu lupta

(minții cu sufletul
și suveran trupul)

copilului din mine.

Noroc
că a deschis ea ușa
de la cameră,

m-a chemat
la cafeaua făcută din zori

şi era 11 la amiază.

În ruptul capului

nu am crezut
că dacă pui faină
într-o cană cu apă

la dospit

şi o prăjeşti bine,

te poţi îndrăgosti
de rumeneala obrajilor
ei
când o pudrezi cu
zahăr dar,

ajungi la mijlocul ei
şi vezi că e goală,

fără suflet.

A plecat în căutarea
întregului ce îi lipsea.

Doar eu,

(ca un nesătul,)
devoram toata oala

de gogoşi
să o ştiu în mine,
când o să vină,

să nu se găsească

în altă parte.

„Moartea

nu are
nevoie de noi

fără suflet”

spunea cineva
şi eu

m-am curentat atunci
când
mă ştiam că am

conflicte cu ea
dar
nu m-a luat nicicum.

Stau

acum
în block-start.

Gândesc cum să alerg
să-mi aduc sufletul înapoi,

să am
iubirea cu mine,

să nu vină
după ea.

Nu

m-aş suporta
şi m-aş lua la trântă

cu ea

omorându-mă...

Afară

ploua de aseară
cu mintea ce îmi transpira

gândurile împreunate
de un lătrat de câine
(n-aveam cocoş la bloc)

în zori

reconstituiam istoria
cu tine şi erai în vieţile

dinainte.

Nu reuşisem să-ţi atrag atenţia
până acum când m-ai văzut,
dar ploua atât de des încât
perdeaua era aşa de groasă

că nu puteam
să ne atingem
în viaţa asta, deşi

e dimineaţă,

bate în ferestre
şi eu nu dorm încă,

nici tu nu ţi-ai consumat
răbdarea să ne aşteptăm

(fie şi) într-o viaţă următoare.

Cifre

întortocheate stau
pe acoperiş,
la case
şi se uită după soare,

se-ntreabă
dacă vine
să se topească,

să le dea virgula
în cap

la oameni
când aleargă
din colţ în colţ

pe hârtia
desfăşurată lung
la calculator

cu inimioare- balast
din restul rămas
de aseară,

când se credeau
doar puncte înşirate,
în linie

ca nişte tranşee
în care aleargă

ecoul meu şi tu

eşti prea ocupată

(cu virgula)

să-l auzi.

Atât…

de îngrămădite
sunt gândurile
că atunci

când vreau
să le aşez pe hârtie,

îmi ies (parcă sunt)
muşuroaie toate

şi goale pe dinăutru.

Furnicile

nu știu unde sunt,
deşi

e iarnă.

Îmi aprind
o ţigară
şi trimit fumul
spre ele,

poate
vor ieşi

din ascunzişul lor,
pe faleza îngheţată

a Dunării.

Se zice că e albastră.

Sub

masca
somnului din gene,

mă trage
ochiul să pornesc

(ca-n viaţă)

drumuri lungi, încrucişate,
pietre, gropi
şi furtuni stavilă puse
râuri cu doruri ascunse

în păduri, susur izvorul
dintr-un cânt de păsărea,

cerbu-n cornu(te)-i sună
adunarea de flori multe,

albăstrele și fragi dulci

la cărarea
ce-mi poartă paşii,

sufletul

să ţi-l aduc.

Nu

pot
să-ţi spun toate
câte vrei să le auzi.

N-am
învăţat cuvintele
ce-mi dezbracă
sufletul.

Doar tu

(trebuie)

să ştii
când alergi
prin dezordinea mea,

că e lăsată
să crească
din piatra

minţii

să-i auzi lacrima
ce inundă simţurile

din gura şi ochii livizi

după tine.

Dezbat

aprig
cu mine

dezertarea

trupului

când
obosit de alergatul
gândului

prin văzduhul
de dincolo de tine,

s-a aşezat dormind
la trunchiul de vişin
din mine.

În completul de judecată
al minţii,
a fost
condamnat la topire.

Mai
trebuia
ales călăul
care să-l modeleze
după suflet

pe viaţă.

Trebuia

să echilibrez balanţa.

Adam şi Eva
aveau grădină
şi el

a muşcat din măr.

Luceafărul
avea pe Cătălina.

Eu nu aveam nimic.

Am mers la piaţă
şi mi-am cumpărat mere,

(în dimineaţa asta)

le-am aşezat în coş
şi le-am pus lângă mine.

Erau

date în pârg, roşii
şi un pui de galben
ca şi cum

ar face cu ochiul.

Acum aştept

(poate)

până-n seara vieţii mele,
Eva sau Cătălina
îmi vor surâde
în grădina

sufletului meu.

Pun

urechea
pe piept
să-mi aud
bătăile inimii

de teamă

să nu fac zgomot
în liniştea din mine

când

alerg printre jaloanele furate

ale vieţii cu tine
şi vreau să cresc

înapoi

să simt bubuiturile
din toţi porii

cum

te strigă.

Palma

o priveam
şi număram
intersecţiile cu

linia vieţii.

Adunam
an cu an
până unde
întâlneam
acea linie curbă

a norocului
din calea
realizată

cu tine

pe muntele

Venus.

Capătul

nu l-am văzut niciodată
de la început

pe pagină.

Doar de la jumătate
îmi începe viaţa

şi azi,
trezit de spasmele ochilor
într-o singură culoare,

mi-am programat

lentile cilindrice
la un ochi
să-mi comand,

(la celălalt
prindeam roşul)

să prind albastrul.

Aspiram praful…

să-mi zăresc urmele
pe care am pornit
în urmă cu ani.

Nu le vedeam.

Ploaia a spălat nisipul,
soarele a uscat pietrele

şi cerul părea că aleargă.

Vântul mă lovea
peste faţa plină
de timpul încrustat
cu paşii tăi

şi sângele
nici nu mai ştiu
ce culoare a avut.

S-a uscat.

Aştept primăvara
sau
toamna iernii mele.

Vara e a ta.

Pădurea

e goală iarna,

doar noi
ne îmbrăcăm sufletul

(în haine)

când iubirea
o vedem
în toate anotimpurile
cum înflorește

şi frunzele
şi florile

cresc

şi ne-mbată
şi noi

goi,

ne pitulăm
în razele soarelui.

Aşteptam

în grabă
să ajung acasa

dorului plecat
în calea ta cu gândul

primenit de potecile norilor,

cu picioarele lăsate-ntr-o baie
fierbinte de nisip,

să-mi sfârâie călcâiele minţii
uitate.

Aşteptam.

Muşc

cu dinţii lipsă,
de pânza fără cer-

ul cu tine

şi merg la amanet
cu noaptea-n cap

să pun gaj
pe amintirea de ieri,

gândul
trimis peste fileu

(ca la tenis)

în căutarea
back-end-ului

tău,

sufletul de

game, set şi meci.

Nu te caut…

doar
o cafea

neagră
am pregătit
în dimineaţa asta

cu aromă de tine.

De îndulcit,
ştiam că ai să vii

să mă (re)cunoști
în mulţime.

M-am lăsat
îmbrăcat de măşti
să nu împart
clipele din noi,

să mă aflu
pe drumul gândului tău,

să mă lași
să (o) beau

de acolo,
din tine

toată.

Să mi te arăţi
ca şi cum aş fi

oglinda ta.

Colecţia

de ghiocei din barbă,

într-o stare de nervozitate
necontrolată de mine,

a dispărut
sub aparatul de unică folosinţă
aplicat în toate direcţiile
feţei ce nu mă lăsa

să văd desenul din lună.

Eram prea mic,

(nici părul ce-mi umbreşte
ochiul
nu puteam să-l văd)

(a)plecat adânc la poarta
-n care tu…

Defectul…

meu e că nu ştiu
să mă satur.

Înghit timpul
nemestecat de foame

dintre cafeaua proaspăt macinată

de distanţa somnului,
cu fumul strangulat
în gări de tren,
fără legătură directă
cu tine

pe celălalt ţărm
unde mi-am lăsat sufletul
atunci

când tu dormeai
în visul

cu mine.

Ce…

ai cu aroma
de vişină putred(ă) încălzit
când îmi curge nasul
în batista de dorul ochilor ?

(Aşa se face mortarul.)

Îmi pun temelia
şi la bază îmi îngrop suferinţa.

Acum
aştept cărămizile roşii
de soare pe cerul albastru
cu galben copt

să le dau pauza de masa
furnicilor

la ştergarul din colţ
de la ochiul meu stâng

cu pata de negru
curat
pod spre poarta

din visul de noapte.

Aburii…

de cafea
cu fumul din (ţi)gara

aşteptării,

se unduiau
(în ritmurile unui vals)

printre alţi şi alte,
în dimineaţa asta

tulbure
înlăuntrul meu

cu seninul de afară
pierdut în valul

ce mi-a zdruncinat
ţărmul

poposit de tine

o vreme.

N-am înţeles

de ce
distanţa dintre trup şi suflet,
nu poate fi ajunsă deşi,

(chiar şi) în odihna picioarelor,
ochii alergau şi

maşina de spălat gânduri,
a refulat aseară,

mi-a împrăştiat dorul
prin toată casa.

Aveam norocul de cu zi,
când ochelari mi-am luat
să văd acum, să-l strâng,

să nu las rămăşite din el

în urmă

sau
(poate)

trebuie să mai aştept o viaţă,
să fim împreună

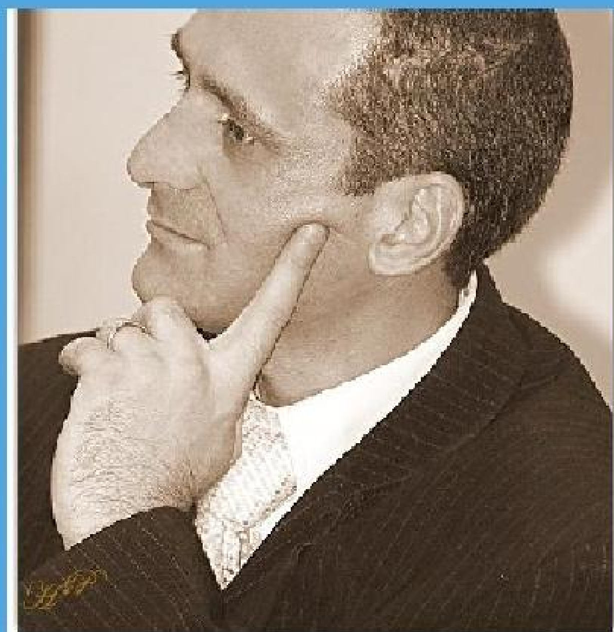
eu cu mine.

Cuprins

Marius Iulian Zinca – Valsul cuvintelor

Lectori : Costin Tănăsescu, **Cătălina Nicoleta Munteanu**
Copertă : Carmen Popescu
Culegere : autorul
Tehnoredactare : Ion Popescu

ZINCA MARIUS IULIAN

Poetul Marius Iulian Zinca, imitând conceptul Ziditorului, a avut grijă ca fiecare poem al volumului " Valsul cuvintelor" să aibă un suflet si un trup, în consecinţă această dihotomie poetică conferă un înţeles comun tuturor textelor, adicătelea Iubirea.

Recomand această carte iubitorilor de fragil, celor care ştiu plimba elefantul printre porţelanuri, celor care judecă şi gândesc cu inima, celor care îşi poartă sufletul la rever. "Valsul cuvintelor" nu este o carte a momentului actual, ci o carte a trecutului şi a viitorului. În ea există comori la vedere şi de asemenea nestemate ascunse. Totul depinde numai de disponibilitatea noastră, de pofta noastră de frumos, de foamea noastră pentru Iubire.

Costin TĂNĂSESCU